

труфи съ слушения цилиндър на Михалака Алафрангата. Напраздно Бойчо протестираше противъ тая пѣстрина и несъобразностъ. Повечето актьори упорно настоявахъ да бѣде по-ефектна сцената, и той махна съ ръка.

Още щомъ зайдѣ слънцето театрътъ хванъ да се пълни. Прѣднитѣ чинове заехъ първенцитѣ и беатъ, нарочно поканенъ. Отъ едната му страна сѣдѣше Даменчо Григорьтъ, за да го забавлява, както той знаеше. Всичкото останало мѣсто бѣше напълнено отъ пѣстъръ свѣтъ, който бръмчеше въ ожидание да се дигне завѣсата. Между господа най-голѣма връва дигаше кака Гинка, която знаеше наизустъ драмата, и расправяше на лѣво и на дѣсно, кои думи най-напрѣдъ ще каже графьтъ. Хаджи Смионъ, на единъ другъ чинъ, расказваше колко е по-голѣмъ букурешкия театръ отъ тоя и обясняваше какво значение имаше шестагьтъ на завѣсата. Оркестрътъ съставлявахъ мѣстнитѣ цигани-гждулари, които повечето свирѣхъ австрийския химнъ, види се въ честь на нѣмската графиня.

Най-послѣ настанъ тържественната минута. Австрийскиятъ химнъ млъкна и завѣсата се дигна съ безобразни бърчения. Пръвъ се показа графьтъ. Всичкиятъ театръ занѣмѣ, като че нѣмаше вътрѣ жива душа. Графьтъ захванъ да говори, а кака Гинка му суфлираше отъ чиноветѣ. А когато графьтъ пропуснеше или промѣнеше нѣкоя дума, тя извикваше; „сбѣрка!“ Истрѣбява рогъ и влизатъ пратеници отъ Карла Великий, който го вика на война съ Мавритѣ. Графьтъ се прощава съ Геновева, на която припада, и отива. Кога графинята се свѣстява и не намира вече графа, тя плаче. Плачтьтъ размива всичкитѣ. Кака Гинка вика пакъ: „плачи, бре! незнаешъ ли какъ се плаче?“ Графинята заревава по-силно и театрътъ ѝ отговаря съ грѣмогласенъ хохотъ. Най-високъ е смѣхтьтъ на кака Гинка, която вика; „азъ да дойдъ тамъ да видишъ плачъ и половина!“ Хаджи Смионъ забѣлѣзва на